

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi jeden tylko zarzut oparty na błędnej wykładni i zastosowaniu art. 90 i 92, a w szczególności art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników. Jednocześnie jej zdaniem doszło do rażącego naruszenia przysługujących wnoszącej odwołanie praw podstawowych do rzetelnego procesu i bycia wysłuchanym, a także prawa do dobrej administracji.

W przekonaniu wnoszącej odwołanie Sąd niesłusznie uznał zażalenie, które złożyła na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, za wniesione po terminie. Zażalenie to zostało wniesione w terminie trzech miesięcy od wydanej przez EUIPO decyzji wraz z uzasadnieniem, jednak nie w terminie trzech miesięcy od wcześniejszej, dokonanej w myśl art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie regulaminu pracowniczego, dorozumianej odmowy uwzględnienia jej wniosku.

Wnosząca odwołanie podnosi w tym kontekście, że dokonana przez Sąd wykładnia art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego przeczy brzmieniu tego przepisu. Jej zażalenie nie miało związku z przewidzianą w art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie regulaminu pracowniczego dorozumianą decyzją odmowną, lecz dotyczyło doręczonej jej decyzji zgodnie z art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret drugie tego regulaminu i w myśl tego przepisu było dopuszczalne. Z brzmienia art. 90 ust. 1 zdanie trzecie, art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret drugie ani art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie nie wynika, że w przypadku dorozumianej odmowy uwzględnienia wniosku art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret drugie przestaje znajdować zastosowanie lub że art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie należy stosować jako pierwszy. Wyrażna odmowa EUIPO nie była też zwykłym potwierdzeniem wcześniejszej dorozumianej decyzji odmownej, choćby dlatego że EUIPO nie odniósł się do wcześniej udzielonej dorozumianej odmowy. Dodatkowo fakt zamieszczenia elementów odbiegających od zwykłego potwierdzenia powoduje, że była to nowa decyzja.

Następnie wnosząca odwołanie powołuje się na to, że dokonana przez Sąd wykładnia jest sprzeczna z sensem i celem art. 90 ust. 1 zdania drugie i trzecie regulaminu pracowniczego, a także z celem pewności prawnej. Sens i cel tych uregulowań stanowi bowiem przede wszystkim ochrona wnioskodawcy, a nie to – do czego prowadzi dokonana przez Sąd wykładnia – by organ powołujący odniósł korzyści z niedopełnienia obowiązku w znaczeniu regulaminowym. Wykładnia reprezentowana przez wnoszącą odwołanie w istocie lepiej odpowiada celowi pewności prawnej. Z jednej strony jest ona zgodna z brzmieniem art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego i nie odwraca – co czyni wykładnia dokonana przez Sąd – znaczenia jego treści. Z drugiej strony, podążając za wykładnią reprezentowaną przez Sąd, termin płynący od wydania przez organ powołujący wyraźnej i uzasadnionej decyzji byłby różny, w zależności od tego, czy wcześniej nastąpiła już dorozumiana odmowa.

Ponadto wnosząca odwołanie powołuje się na rażące naruszenie przysługujących jej praw podstawowych do rzetelnego procesu oraz do dobrej administracji. Przejawem naruszenia prawa do rzetelnego procesu jest w szczególności to, że organ powołujący mógł wykorzystać niedopełnienie obowiązku (rozpoznania jej wniosku w terminie czterech miesięcy zgodnie z art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego) do tego, by niezgodnie z prawem skrócić termin wnioskodawcy na zareagowanie na wskazany przez organ powołujący powód odmowy. Dodatkowo gdyby przyjąć dokonaną przez Sąd wykładnię, to z uwagi na brzmienie art. 90 ust. 2 zdania drugie i trzecie regulaminu pracowniczego wnioskodawca ponosiłby znacznie większe ryzyko przegrania procesu przez niedochowanie terminu. Co więcej, wykładnia art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zgodna z prawami podstawowymi może prowadzić jedynie do wniosku reprezentowanego przez wnoszącą odwołanie.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 12 lutego 2020 r. – YL / Altenrhein Luftfahrt GmbH**

(Sprawa C-70/20)

(2020/C 201/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YL

Strona pozwana: Altenrhein Luftfahrt GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy twarde lądowanie, jednakże mieszczące się jeszcze w zakresie normalnej eksploatacji samolotu, skutkujące uszkodzeniem ciała pasażera, stanowi wypadek w rozumieniu art. 17 ust. 1 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. i zatwierdzonej w jej imieniu decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r.? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencja montrealaska) (Dz.U. 2001, L 194, s. 38).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 18 grudnia 2019 r. w sprawie T-763/18, Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi/Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2020 r. przez Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. „w likwidacji”

(Sprawa C-85/20 P)

(2020/C 201/17)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. „w likwidacji” (przedstawiciel: L. Szabó, ügyvéd)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Skarżąca wnosi do Trybunału o uznanie skargi za dopuszczalną i uzasadnioną, a w konsekwencji o stwierdzenie nieważności postanowienia wydanego przez Sąd (dziesiąta izba) w dniu 18 grudnia 2019 r. w sprawie T-763/18, Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi/Komisja, doręczonego skarżącej tego samego dnia.
- Jednocześnie skarżąca wnosi do Trybunału o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie kwestii dotyczących zarzutu niedopuszczalności, które nie zostały rozstrzygnięte w postanowieniu wydanym w pierwszej instancji.
- Skarżąca wnosi do Trybunału o obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego, chyba że Trybunał przekaze Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania, w którym to przypadku wnosi do Trybunału o nieorzeczenie w przedmiocie kosztów pierwszej instancji i odwołania, lecz o zastrzeżenie orzeczenia o kosztach dla wyroku końcowego.

Zarzuty i główne argumenty**I. Błąd w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych. Niewystarczające uzasadnienie.**

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że Sąd nie uwzględnił w wystarczający sposób sytuacji niepewności prawnej przy zapoznawaniu się z zaskarżonymi aktami Komisji.